

REDACTIONEEL GEDEELTE.

INDISCHE TOESTANDEN

De beschouwingen voorkomende in de Tijdschriftnummers van Maart en Juni, hebben collega van Deirse uit Weltevreden aanleiding gegeven ons te verrassen met een uitvoerige uiteenzetting omtrent tandheelkundige toestanden in onze Oost, een uiteenzetting waarvoor wij hem oprecht dankbaar zijn, omdat dit primo het bewijs vormt dat er contact is gekomen tusschen de Indische tandartsen en dit Tijdschrift en secundo omdat men — met berichten uit Indië niet verwend — ongetwijfeld met veel belangstelling van deze mededeelingen en zienswijzen zal kennis nemen.

Wij willen echter van deze gelegenheid gebruik maken om bij den schrijver en wellicht ook bij andere vakbroeders in het verre Oosten een misverstand weg te nemen, dat blijkbaar door sommige redactioneele opmerkingen is gerezen, n.l. dat wij hier in Holland zouden betwijfelen dat de collega's in Insulinde in staat zouden zijn zelf van advies te dienen in Indische tandheelkundige kwesties.

Wij achten hen daartoe ongetwijfeld in staat, zelfs wanneer „de tropenzon nog géén tien jaar op een hollandsche kersepit heeft geschenen!

Wat wij hebben willen betoogen was, dat men hier in Holland, d.w.z. het Ministerie van Koloniën, advies behoorde te vragen, alvorens eenige beslissing te nemen die meebrengt dat men op hollandsche tandartsen een beroep gaat doen en wij meenen dat het ongehoorde staaltje dat v. Deirse vertelt in zake het officieele uitzenden van een onbevoegde als gou-

vernementstandarts, deze meening beter dan iets anders zou kunnen doen, op de krachtigste wijze illustreert.

Wanneer wij verder de wenschelijkheid en noodzakelijkheid bepleit hebben dat men zich in dergelijke zaken tot onze Maatschappij om inlichting en raad behoorde te wenden, dan spreekt het wel vanzelf, dat die Maatschappij dergelijke adviezen niet zal geven, alvorens zich — waar noodig — op de hoogte te hebben gesteld van de meening der daarvoor in aanmerking komende indische collega's.

En tevens staat wel vast, dat wanneer men in Indië — met opoffering van veel tijd en moeite — plannen maakt tot het in het leven roepen van een behoorlijke gelegenheid om tandheelkundig onderwijs te geven, het absoluut noodzakelijk zal zijn in overleg te treden met de vaderlandsche leden van de professie, wanneer het voor de uitvoering van die plannen noodig is, dat een beroep zal moeten worden gedaan op de daartoe geschikte personen onder de Nederlandsche tandartsen.

Waarmede wij alleen willen zeggen dat in dergelijke gevallen, de door de tropenzon geschroeiide indische en de nat-geregende hollandsche „kersepitten" het gezamenlijk behooren op te knappen!

Overigens hebben v. Deinse's beschouwingen ons wel de overtuiging bijgebracht, dat het voorzien van de buitenbezittingen van behoorlijke tandheelkundige hulp door Europeesche tandheelkundigen wel tot de pia vota zal blijven behooren en dat de oplossing van dit probleem gezocht zal moeten worden in de vorming van behoorlijk geschoolde inlandsche tandartsen, of wanneer zelfs dit practisch niet uitvoerbaar is, van inlandsche artsen met een zoo groote dosis tandheelkundige kennis en vaardigheid, dat zij tot het geven van „eerste hulp" in ieder geval in staat zijn.

Daaruit volgt echter tevens, dat men er voor de toekomst niet op zal kunnen rekenen dat een eventueel te veel aan hollandsche tandartsen den weg naar Indië zal zoeken om daar een bestaan te vinden en zal het verstandig zijn met dit feit,

gelet op het aantal te Utrecht studeerenden voortaan rekening te houden, in aanmerking genomen dat er nog vaak gesproken wordt van een tekort aan tandheelkundige hulp, waartegenover wij van meening zijn dat er binnen afzienbaren tijd wel eens een teveel zou kunnen wezen!

Dat Indië ervoor bedankt te worden bedeed met „half-bevoegden” is alleszins begrijpelijk; op de vraag, welke examina door buitenlanders moeten worden afgelegd (ook hier te lande) hopen wij in een der volgende afleveringen terug te komen. N.